

Colecție coordonată de
MAGDALENA MĂRCULESCU

David Lagercrantz

Dinte pentru dinte

Millennium 5

Continuarea seriei
Millennium
de Stieg Larsson

Traducere din suedeză și note de
Ioana Ghișa

Prolog

Holger Palmgren, aflat în scaunul lui cu roțile din camera de oaspeți, spuse:

- Acel tatuaj cu dragon, am tot vrut să te întreb, de ce este așa de important pentru tine?
- E o treabă legată de mama.
- De Agneta?
- Eram mică, cred că aveam șase ani. Am fugit de-acasă.
- Cred că mi-aduc aminte acum. A venit în vizită doamna aceea, nu-i așa? Avea un semn anume.
- Arăta ca și cum avea pielea arsă pe gât.
- Ca după suflarea de foc a unui dragon?

PARTEA ÎNTÂI

DRAGONUL

12-20 iunie

Sten Sture cel bătrân a pus să i se ridice statuie în 1489, pentru a-și celebra victoria asupra regelui danez în bătălia de la Brunkeberg.

Statuia, aflată în catedrala Storkyrkan din Stockholm, îl înfățișează pe Sfântul Gheorghe călare pe un cal, cu sabia ridicată, iar sub el, balaurul muribund. Foarte aproape se află o femeie în costum burgund, simbolizând-o pe fecioara salvată de călăreț.

Se pare că modelul ar fi fost soția lui: Sten Sture cel bătrân, Ingeborg Åkesdotter. Fecioara arată neobișnuit de calmă.

Lisbeth Salander părăsi sala de gimnastică, apoi dușurile, iar pe coridor o opri șeful gărzilor, Alvar Olsen. Bărbatul trâncănea despre ceva, părea chiar foarte înfierbântat. Gesticula agresiv, fluturând niște foi de hârtie. Dar Lisbeth nu auzi niciun cuvânt din ce-i spunea. Ceasul era 19:30.

Era ora cea mai nefastă pentru Flodberga. Trenul de marfă trecea huruind și duduind, făcând pereții să trepideze, se auzea zăngănit de chei și mirosea a transpirație și parfum. În niciun alt moment al zilei, închisoarea nu putea fi un loc mai periculos. La 19:30 se petreceau cele mai grave atacuri, acoperite de zgomotul căii ferate și de dezordinea generală care se crea cu puțin înainte de închiderea ușilor de la celule. Întotdeauna la acea oră, Lisbeth Salander își lăsa privirea să alunece dintr-o parte în alta a pavilionului și, desigur, nu era întâmplător faptul că o zări pe Faria Kazi chiar în clipa aceea.

Faria Kazi era o tânără frumoasă din Bangladesh care stătea în celula din stânga ei. Deși din unghiul acela nu putea să-i vadă decât fața, Lisbeth constată că, fără doar și

poate, tânăra tocmai era bătută. Îi zvâcnea capul din nou și din nou și, deși loviturile nu erau exagerat de dure, aduceau a obișnuință și a ritual. Ceea ce se petrecea acum acolo se petrecea de multă vreme. Se vedea din lovitură și din reacție. Se simțea de departe, ca un abuz care pătrunsese adânc în interior și îi distrusese tinerei toată rezistența.

Măinile nu mai încercau să protesteze și în privire nu era mirare, ci numai groază tăcută și oboșită. Faria Kazi trăia în teroare. Lisbeth își dădea seama de asta numai studiindu-i fața, totul se potriveau cu ce văzuse în săptămânile petrecute în închisoare.

— Acolo, spuse ea și arată în direcția celei Fariiei.

Dar când Alvar Olsen se întoarse, totul se sfârșise deja și atunci Lisbeth se strecură în propria celulă și închise ușa. De afară se auzeau voci și un râs înfundat, pe fundalul trenului de mărfuri care nu mai conținea cu duduțul și hurețul. Lisbeth avea în față chiuveța albă și patul îngust, etajera și masa de scris, cu calculele de mecanică cuantică. Să continue oare cu asta, cu tentativele de a depista un exemplu de gravitație cuantică în bucle? Se uită în jos la propriile-i mâini. Ținea ceva în ele.

Erau foile de hârtie pe care Alvar tocmai i le fluturase în față, și deveni totuși curioasă. Dar erau tâmpenii, un test de inteligență, cu două pete de cafea sus, pe a doua pagină. Strămbă din nas.

Detesta să fie cântărită și cuantificată, așa că lăsa foile să-i alunece din mâini și să se împrăștie pe podeaua de beton într-un fel de evantai. Pentru o clipă, dispărură din mintea ei, iar Lisbeth se gândi din nou la Faria Kazi. Nu văzuse niciodată cine o bătea. Și totuși știa foarte bine. Pentru că, deși inițial nu-i păsase de starea de fapt de aici, fusese acaparată împotriva voinței ei de viața închisorii. Decodase pas cu pas semnele vizibile și invizibile pentru

ca, în cele din urmă, să înțeleagă cine conducea de fapt în această secție.

Era vorba de secția B numită și pavilionul de maximă siguranță. Era considerată aria cea mai sigură a stabilimentului și chiar așa i se părea și celui care venea în vizită sau arunca o privire rapidă asupra locului. Nicăieri în închisoare nu mai erau atâtea gărzi, sisteme de supraveghere și programe de reabilitare. Dar cine se uita mai îndeaproape putea să simtă că ceva era putred. Gărzile o făceau pe tipii duri, afixau autoritate și grijă în același timp. De fapt, erau niște fricoși care pierduseră controlul și predaseră puterea dușmanului, adică mafiotii Benito Andersson și oamenilor săi.

Benito stătea în umbră în timpul zilei și se comporta ca o prizonieră cât se poate de obișnuită. Dar după cina timpurie, când cei închiși puteau să se antreneze în sala de gimnastică sau să-și întâlnească rudele, ea prelua controlul. Domnia terorii pe care o instaurase atingea punctul culminant acum, înainte ca ușile închisorii să fie încuiate pentru somnul de noapte. Prizonierii se perindau printre celule și șoaptele lor trădau un regim al plății și răsplătii. Banda lui Benito se grupa într-o parte, victimele lor, în partea opusă.

Faptul că Lisbeth Salander se afla aici și că ajunsese să fie închisă era, desigur, scandalos. Dar împrejurările nu fuseseră de partea ei și, cinstit vorbind, nici ea nu se împotriviuse cu prea multă convingere. Pentru ea, toată povestea asta părea doar o paranteză ridicolă și considera că poate la fel de bine să stea la pârnaie ca oriunde altundeva.

Fusese condamnată la două luni de închisoare pentru practici arbitrare și neglijență cu caracter de pericol public când se implicase în drama de după asasinarea profesorului Frans Balder și când, pe proprie răspundere, ținuse ascuns un băiat autist de opt ani și refuzase

să colaboreze cu poliția, deoarece descoperise, pe bună dreptate, că existaseră scurgeri de informații în timpul investigației. Nici nu contestase nimeni că avusese o contribuție de netăgăduit la salvarea vieții băiatului. Cu toate acestea, procurorul-șef Richard Ekström a pus mult patos în proces și justiția s-a lăsat în cele din urmă ghidată de pledoaria lui — în ciuda faptului că unul dintre jurați era de altă părere și că avocata lui Lisbeth, Annika Giannini, se descurcase excelent. Dar, fără niciun fel de ajutor de la Lisbeth, nu avusese prea multe șanse de câștig.

Lisbeth tăcuse posacă pe toată durata procesului și refuzase să facă recurs. Își dorise numai să se termine cu spectacolul și nimerise, cum era de așteptat, într-o închisoare deschisă, Björngårda Gård, unde avea destule libertăți. Apoi apăruseră informațiile referitoare la existența unei amenințări, lucru total verosimil dacă e să ne gândim la cei pe care îi încurcase, drept care fusese mutată aici, în Flodberga, în pavilionul de maximă siguranță.

Nu era la fel de deosebit precum suna. Se părea că Lisbeth fusese adusă în mijlocul celor mai periculoase femei criminale din țară, dar ea nu obiecta în niciun fel. Era permanent încorjorată de gârzi și era adevărat că, timp de câțiva ani, în această secție nu fusese raportat niciun atac grav, și nici acte de violență. Ba chiar personalul putea să prezinte o statistică de-a dreptul impresionantă privind persoanele reabilitate, deși e clar că aceasta se referea exclusiv la perioada anterioară sosirii lui Benito Andersson.

*

Lisbeth se lovise încă de la început de o serie de provocări, dar nici lucrul ăsta nu era prea surprinzător. Era o prizonieră cu profil important, cunoscută bine din media, precum și din schimburile de informații sau zvonurile puse în circulație de propriile canale ale lumii interlope. Doar cu

câteva zile în urmă, însăși Benito i-a strecurat un bilețel pe care scria: *Prieten sau dușman?* Dar Lisbeth a aruncat bilețelul după un minut — mai mult pentru că i-a luat aproape cincizeci și opt de secunde până să se obosească să-l citească.

Nu îi păsa de luptele pentru putere sau de alianțele de prietenie. Era mai degrabă atentă să observe și să afle cât mai multe, și tocmai ce descoperise mai mult decât suficient. Acum se uita distrată la etajera cu referate despre teoria câmpurilor cuantice pe care le comandase înainte să ajungă în pușcărie. În dulapul din stânga se aflau două schimburi de haine specifice secției, cu logoul KV pe piept, de la Kriminalvården¹, ceva lenjerie intimă și două perechi de adidași. Pe pereți nu era nimic, nicio fotografie, nici cea mai neînsemnată amintire a vieții din afara zidurilor. Investigația o interesa aici la fel de mult pe cât o interesa acasă, pe Fiskargatan.

Pe coridor, ușile celulelor începeau să se închidă, iar pentru ea, în mod normal, asta însemna o ușurare. Când zgomotele se estompau și se făcea liniște în secție, Lisbeth se cufunda în matematica ei, în strădania sa de a face conexiuni între mecanica cuantică și teoria relativității, uitând de lumea de-afară. Dar în seara asta presimțea că va fi diferit. Se enervase, și nu doar din cauza abuzului la care era supusă Faria Kazi sau a întregii corupții de-aici.

Mai era și vizita pe care, în urmă cu șase zile, i-o făcuse Holger Palmgren, bătrânul ei tutore de pe vremea când statul de drept nu considera că era capabilă să se descurce singură. Vizita fusese destul de dramatică în sine. Holger nu ieșea de obicei din casă, fiind total dependent de îngrijirii și asistenței care îl îngrijeau în apartamentul său din

¹ Direcția Națională a Penitenciarelor și Serviciilor de Probațiune din Suedia.

Liljeholmen. Dar insistase să vină, folosise serviciul de transport pentru invalizi și se deplasase prin închisoare în scaunul cu roțile, respirând printr-o mască de oxigen. Cu toate astea, meritase. Depănaseră amintiri de demult, fapt ce l-a mișcat pe Holger și l-a făcut să devină sentimental. Doar un lucru a deranjat-o pe Lisbeth. Holger a povestit că a fost vizitat de o femeie pe nume Maj-Britt Torell, fostă secretară la Centrul psihiatric pentru copii Sfântul Ștefan unde Lisbeth fusese ținută pe când era copil. Femeia citise în ziare despre Lisbeth și îi adusese lui Holger o serie de documente pe care le considera interesante. Dar, după el, nu erau decât aceleași povești oribile despre cum, la clinică, Lisbeth fusese întinsă și legată cu curele și despre cât de îngrozitor se purtasera cu ea.

— Nu ai niciun motiv să vezi chestiile astea, spusesese el.

Totuși, documentele trebuie să fi conținut cel puțin ceva nou, pentru că atunci când Holger a întrebat despre tatuajul cu dragon și Lisbeth i-a povestit de doamna cu semnul din naștere, ca o arsură pe piele, el a întrebat-o:

— Tipa nu era de la Registrul?

— Ce Registrul?

— Registrul pentru Studii de Genetică și de Mediu Social din Uppsala? Cred că am citit asta undeva.

— Poate în documentele noi, spusesese ea.

— Crezi? se mirase el. Sau doar amestec eu lucrurile.

Foate chiar amesteca lucrurile. Holger era bătrân de-acum. Și totuși veștile persistau în gândurile lui Lisbeth. O frământaseră în timp ce lovea după-amiază în sacul de box în sala de sport și în timp ce lucrase dimineața în atelierul de ceramică. O rodeau și acum când se afla în celulă, cu privirea îndreptată în jos, spre podea.

Testul de inteligență care se împărțiasse pe podea i se părea altfel acum, nu îi mai era indiferent, ci mai degrabă

era ca un fel de continuare a discuției purtate cu Holger, iar pentru o clipă Lisbeth nu pricepu de ce. Dar apoi își aminti că femeia care avea un semn din naștere îi dădea și ea tot felul de teste. Lucrurile se sfârșeau mereu cu ceartă și revoltă, determinând-o în cele din urmă să fugă în noapte, la numai șase ani.

Și totuși, în amintirea ei, nu testele sau evadarea erau cele mai importante, ci bănuiala care deja începuse să crească în mintea ei că ceva esențial din propria-i copilărie scăpa înțelegerii sale și că trebuia să afle mai multe.

Desigur că va fi eliberată curând și va putea face ce vrea. Dar, pe de altă parte, aici, avea un ochi ațintit asupra șefului gărzilor, Alvar Olsen. Nu era prima oară când acesta închidea ochii la atacuri. Secția pe care o conducea, care încă era considerată o mândrie a sistemului penitenciar, se afla în cădere morală liberă, iar Lisbeth se întreba dacă nu cumva el ar putea să o ajute să obțină ceva ce aici nimeni nu obținea — o conexiune la internet.

Ascultă ce se întâmpla pe condor. Se rosteau cuvinte prietenoase sau înjurături despre una-alta, se auzeau uși trântite, zăngănit de chei și pași care se pierdeau în depărtare. Apoi se făcu liniște. Se auzea doar vâjăitul sistemului de ventilație, deși asta nu era un semn că funcționa. Aerul era sufocant și insuportabil. Lisbeth Salander se uita în jos, la testul de pe podea, gândindu-se la Faria Kazi, la Benito, la Alvar Olsen și la doamna care avea pe gât un semn ca o arsură.

Se aplecă și adună foile de pe jos, se așeză la masă și se grăbi să scrie răspunsurile pe hârtie. Când termină, sună alarma argintie de intercom de la ușa de oțel. Alvar Olsen răspunse nervos și cu întârziere. Lisbeth îi spuse că trebuie să vorbească imediat cu el.

— E important, insistă ea.

2
12 iunie

Alvar Olsen își dorea să plece de-acolo, să meargă acasă. Dar mai întâi trebuia să-și facă tura de gardă, să se apuce serios de hărțogăraie și, bineînțeles, să sune și să-i spună noapte bună fiicei sale de nouă ani, Vilda. Ca de obicei, fata rămăsese în grija mătușii sale, Kerstin, și, ca de obicei, lui Kerstin i se spusese să includă ușa și cu zăvorul de siguranță.

Alvar era de doisprezece ani șeful secției de maximă siguranță de la Flodberga, o poziție cu care se mândrea și pentru care se considera omul potrivit. În tinerețe o salvase pe mama lui care avea probleme mari cu alcoolul și o făcuse să se trezească pentru totdeauna din beție. Fusese mereu pasionat și dedicat cauzei celor neajutorați, drept care nu era de mirare că se apropiase de lumea penitenciarului corecțional și își clădise o reputație bună, solidă. Dar astăzi nu mai exista mare lucru din vechiul său idealism.

Prima lovitură de grație a primit-o când îl părăsise soția, lăsându-l singur cu fiica lui și fugind la Åre cu fostul ei șef. Cu toate astea, Benito era cea care, până la urmă, îi distrusese toate iluziile. Alvar obișnuia să spună

că era ceva bun în fiecare delincvent. Dar în Benito nu era nimic bun și fuseseră mulți cei care căutaseră ceva bun în ea — prieteni, prietene, avocați, terapeuți, psihiatri, psihiatri judiciari, chiar și vreo doi preoți. Benito purtase inițial numele de Beatrice. Își schimbase numele după un anume italian fascist și avea o svastică tatuată pe gât, păr tuns scurt, periuță, și o paloare dușmănoasă pe chup. Cu toate astea nu era tocmai un spin în ochi.

În ciuda corpului ei musculos, emana o anumită grație și nu puțini erau cei atrași de apariția ei impunătoare. Pe cei mai mulți însă îi speria de moarte. Benito omorâse trei oameni — sau cel puțin așa se dusese vorba —, cu două pumnale pe care le numea Kris sau Keris, iar pentru că erau pomenite atât de des deveniseră parte din atmosfera amenințătoare și sufocantă a penitenciarului. Se spunea în mod repetat că lucrul cel mai rău care ți se putea întâmpla în secție era ca Benito să-ți declare că și-a îndreptat pumnalul spre tine, pentru că atunci erai pierdut, erai ca și mort. Deși în cea mai mare parte erau doar vorbe goale și prostii, mai ales că pumnalele cu pricina se aflau la distanță sigură de închisoare, își pusese rămpoasa asupra ambianței. Mitologia din jurul lor răspândea teroare pe coridoare și plana pe lângă prezența amenințătoare a lui Benito. Totul era o rușine, era scandalos. Alvar se simțea depășit de situație.

Ar fi trebuit să se mobilizeze și să-i țină piept. Alvar avea un metru și nouăzeci de centimetri, optzeci și opt de kilograme, un corp solid și bine antrenat, și de mic se bătuse cu bețivii și cu tembelii care voiau să ajungă la mama lui. Însă avea un punct slab. Era părinte singur și, aproape cu un an în urmă, Benito se apropiase de el în grădină și îi șoptise la ureche detaliile unui traseu, o descriere înfricoșător de exactă a fiecărui mic coridor și a

fiecărei scări pe care Alvar trebuia să pășească pentru a-și lăsa fiica în sala 3A de la etajul al treilea al școlii Fridhems din Örebro.

— Am îndreptat pumnalul spre fiica ta, spusese ea, și nu era nevoie de mai mult.

Alvar își pierduse controlul asupra secției pentru care era responsabil și declinul se propagase și mai jos în ierarhie. Nu avea nicio îndoială că anumiți colegi, precum ticălosul de Fred Strömmer, începuseră să fie corupți. Și nicidecum în timpul anului nu era mai rău decât acum, vara, când închisoarea se umplea de suplinitori incompetenți și fricoși și când lipsa de oxigen de pe coridoare nu făcea decât să amplifice tensiunea și iritarea. Alvar nu mai ținea socoteala de câte ori se trezise dimineața jurându-și să facă ordine în locul acesta. Cu toate astea, nu îndrăznea să ia nicio măsură și nu-l ajuta nici faptul că directorul penitenciarului, Rikard Fager, era un idiot. Pe Rikard Fager îl interesa doar fațada, iar fațada era încă albă și strălucitoare, indiferent de cât de putred era totul în spatele zidurilor.

În fiecare după-amiază, Alvar era din nou pus la zid de privirea lui Benito și, conform psihologiei abuzului, devenea tot mai slab cu fiecare astfel de înfrângere. Se simțea ca și cum ar fi fost golit de sânge, dar cel mai rău era că nu reușise să o elibereze pe Faria Kazi.

Faria fusese condamnată pentru că își omorâse fratele mai mare împingându-l pe o fereastră uriașă, în Sickla, o suburbie a Stockholmului. Dar nu avea nimic agresiv sau violent în personalitatea ei. Cel mai adesea, stătea în celulă sa citind sau plângând. De altfel, se afla în pavilionul de maximă siguranță, pentru că era deopotrivă predispusă la sinucidere și pentru că era amenințată. Era un om zdrobit, abandonat de toți, chiar și de societate. Nu avea o atitudine dură de afixat pe coridoare și nici o privire de oțel prin

care să pretindă respect, ci numai o frumusețe delicată care-i făcea pe persecutori și pe sadici că roiască în jurul ei, iar Alvar se ura pe sine însuși pentru că nu făcea nimic în privința asta.

Singurul lucru constructiv, încercat în ultimul timp, fusese implicarea sa în cazul fetei celei noi, Lisbeth Salander. Nici chestia asta nu era de joacă. Lisbeth Salander era o tipă dură și se vorbea la fel de mult despre ea ca despre Benito. Existau unii care o admirau pe Salander, alții care considerau că era o cățea obraznică, și asta mai ales în rândul celor care își simțeau amenințată poziția în ierarhie. Tot corpul lui Benito, fiecare mușchi al ei, părea să se pregătească pentru o luptă de putere, iar Alvar nu se îndoia nicio clipă că, prin relațiile pe care le avea în afara zidurilor, aduna informații despre Salander, așa cum făcuse cu el și cu toți ceilalți din secție.

Și totuși nu se întâmplase nimic, nici măcar când lui Lisbeth, în pofida clasării ei la un nivel mai înalt de siguranță, i s-a permis să lucreze în timpul zilei în curte și în atelierul de ceramică. Tipa era un dezastru la ceramică. Vasele de lut ieșite din mâna ei erau tot ce se putea vedea mai urât. Nici nu prea era dornică de socializare. Abia dacă scotea un cuvânt. Părea că trăiește în lumea ei proprie și nu-i păsa de privirile și replicile la adresa ei, nici de bobârnacele și loviturile pe care Benito i le dădea pe furis. Lisbeth doar se scutura de ele ca de praf sau de găinațul unei păsări, iar singura persoană pe care o observa cu atenție era Faria Kazi.

Lisbeth o ținea în vizor și probabil că deja cântărise gravitatea situației. Poate că asta avea să conducă la o confruntare. Olsen nu era sigur. Dar faptul îl neliniștea.

În pofida tuturor eșecurilor, Alvar Olsen era mândru de programele individuale pe care le stabilise pentru fiecare

deținut. Nimeni nu era pus la treabă imediat. Fiecare prizonier primea propriul program, în funcție de problematica sa și de propriile nevoi. Anumiți deținuți aveau program complet de studiu, alții doar parțial. Unii urmau programe de reabilitare și întâlneau psihologi și consilieri care îi ghidau în alegerea unei meserii. Lui Lisbeth Salander ar fi trebuit – dată fiind informația din dosarul ei – să i se dea posibilitatea să-și completeze studiile sau cel puțin să i se ofere consiliere în această privință. Nu urmăse anii de gimnaziu și nici nu terminase școala primară, iar în afară de o angajare pe termen scurt într-o firmă de securitate, părea să nu fi lucrat deloc. Avusese în repetate rânduri probleme cu autoritățile, chiar dacă nu fusese condamnată la închisoare până la acel moment. Ar fi fost ușor să o catalogheze drept un pierde-vară. Dar existau fisuri în imaginea aceea. Nu era doar că zierele o portretizau ca pe un fel de eroină dintr-un film de acțiune. Însăși apariția ei și mai ales o întâmplare îl marcase profund.

Acea întâmplare fusese singurul lucru pozitiv sau surprinzător care se petrecuse la închisoare în ultimul an. Cu câteva zile în urmă, erau în sala de mese, după cina luată devreme, la ora cinci. Afară ploua cu găleata. Deținutele își luaseră farfurile și paharele, le spălaseră, apoi făcuseră curat, iar Alvar rămăsese singur pe un scaun aproape de chiuvete. De fapt, nu avea nimic de făcut în acel loc. Lua masa cu ceilalți membri ai personalului în altă parte a închisorii, iar de sala de mese se ocupau deținuții. Josefîn și Tine, amândouă aliate de-ale lui Benito, aveau propriul buget, își comandau materialele și pregăteau mâncarea, mențineau curățenia și aveau grijă ca mâncarea să ajungă la toată lumea. În pușcărie, mâncarea era o sursă de putere, așa fusese mereu și era inevitabil ca anumite persoane, precum Benito, să primească

mai mult, iar alții mai puțin. De aceea Alvar stătea mereu cu ochii pe bucătărie. În bucătărie se afla singurul cuțit din pavilion. Nu era ascuțit și stătea fixat într-o plasă de sârmă de oțel. Dar putea face rău, iar în acea zi Alvar mai trăgea cu ochiul la el din când în când, în timp ce încerca să-și învețe cursurile.

Alvar își dorea să plece de la Flodberga, aspira la o slujbă mai bună. Dar pentru un tip fără studii superioare sau care nu lucrase în altă parte decât la închisoare, nu prea existau opțiuni. De aceea urma un curs de economie comercială, prin corespondență, și în timp ce mirosul de turte de cartofi cu gem încă persista în aer, el citea despre cum se estimează acțiunile pe piața financiară, deși, la drept vorbind, nu pricepea prea mult și nici nu făcea față exercițiilor din manual. În acel moment, apăru Lisbeth Salander, cu intenția să mai înșface ceva de mâncat. Se uita în jos, îmbufnată și cu fața întoarsă de la lume, și, pentru că Alvar nu avea chef să se simtă din nou prost după o altă tentativă eșuată de a intra în vorbă cu ea, el continuă să se ocupe de socotelile lui. Ștergea și mazăgălea pe caiet și era clar că asta o enerva pe Lisbeth. Ea se apropie și se încruntă la el, și atunci Alvar se simți stânjenit. Adesea se simțea rușinat când ea se uita la el, așa că dădu să se ridice, să meargă în pavilion, când Salander îi apucă iute creionul și scrijelii niște cifre în caietul lui.

— Ecuațiile Black-Scholes sunt prostii supraestimate dacă piața e atât de instabilă, spuse ea și fugi repede, fără să-i pese că el o striga.

Plecuse așa, ca și cum el ar fi încetat să existe, și lui îi luă ceva timp să înțeleagă ce se întâmplase. În aceeași seară târziu, pe când stătea în fața computerului, el își dădu seama că ea nu numai că rezolvase corect, într-o secundă, exercițiul din manual. Dar, mai mult decât atât, criticase,